

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 6/2004

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Ota lahja vastaan

Mikä joulussa on tärkeintä? Anteliaisuusko? Sitä on hyvä harjoittaa. Kiitollisuusko? Sekin on paikallaan. Kohtuullisuusko? Ei se haitaksi ole joulupöydässä. Puhutaan kyllä kaikenlaisesta joulumielestä ja -tunnelmasta, mutta yksi asia on tärkein: Lahjan vastaanottaminen. Lapset ovat tässä suhteessa parhaita opettajia. Kun he saavat lahjan, he eivät ensin mieti mitä he antaisivat vastalahjaksi. Pienokaiset eivät liioin kohteliaisuuttaan rupea väittämään, että lahja on liian arvokas heille tai he eivät ansaitsisi sitä. He ottavat siekailematta lahjan vastaan lahjana ja omistavat sen itselleen.

Teille on tänä päivänä syntynyt Vahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on se elämän kallein lahja: Sanan lihaksi tuleminen. Hän, joka on syntynyt iankaikkisuudessa ilman äitiä, syntyy ajassa ilman isää. Yli ymmärryksen käyvä on tämä salaisuus. Mutta tärkeintä on kysyä, mitä inkarnaatio meille lahjoittaa?

Ensinnäkin inkarnaatio merkitsee sitä, että me voimme tuntea Jumalan. Jumalan tunteminen ei ala ylhäältä kirkkaudesta ja taivaasta vaan alhaalta maan päältä. Me emme tunne emmekä näe Jumalaa Henkenä vaan me näemme Jumalan lihana. Me emme tunne Jumalaa muuta kuin ihmisenä. Luther tiivisti: *Minulla ei ole mitään muuta Jumalaa kuin hän, joka seimessä makaa!* Sillä, joka on nähnyt Ihmisen Pojan, on nähnyt Jumalan. Siksi ei ole muuta tietä Jumalan luokse, kuin Jeesuksen Jumalan Pojan totinen ihmisyyt!

Toiseksi se merkitsee sitä, minkä kirkkoisat ovat muotoilleet tähän tapaan: Sen minkä hän omaksui, sen hän myös sovitti. Ilman joulua meillä ei ole pääsiäistä. Jollei meillä ole veljeä,

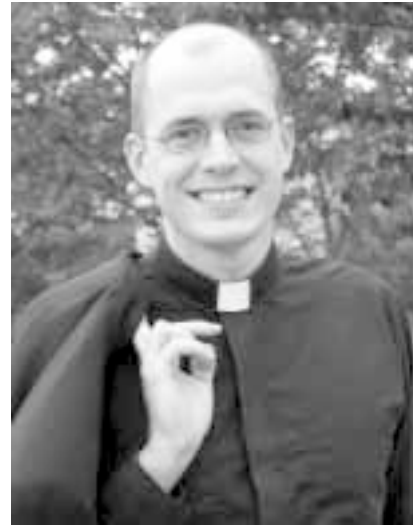
joka on samaa lihaa ja verta kuin me olemme, ei meillä ole auttajaa eikä pelastajaa. Vain toinen Adam, Jeesus, pystyi hyvittämään sen, minkä ensimmäinen Adam oli rikkonut. Vain totisen ihmisen veri voi vuotaa, ja vain totisen Jumalan veressä, on voima puhdistaa meidät kaikista rikkomuksista.

Kolmanneksi se merkitsee sitä, että me pääsemme osalliseksi oikeasta jumalanpalveluksesta ja Jumalan kansan jäsenyydestä. Ensimmäinen kristillinen seurakunta kokoontui tallissa. Siellä otettiin kumartaen ja kiitoksella vastaan Jumalan antama pelastaja. Sillä jouluyönä taivaallinen jumalanpalvelus laskeutui maan päälle Jeesuksen mukana. Kun paimenet

“Me emme tunne Jumalaa muuta kuin ihmisenä”

kiittäen ja ylistäen palasivat kedolle, he olivat päässeet viettämään taivaallista ja ensimmäistä kristillistä jumalanpalvelusta. Jokainen apostolinen jumalanpalvelus on suoraa jatkoa jouluyön jumalanpalvelukselle. Siinä oli kaksi osaa: enkelten evankeliumisaarna ja Kristuksen näkeminen. Nämä lahjat ovat meidänkin ulottuvillamme: sana ja sakramentti. Sekä korvat että silmät vastaanottivat Kristuksen. Ja kun he uskolla ottivat hänet vastaan, puhkesi oikea ylistys ja kiitos!

Jokaisessa jumalanpalveluksessa ei ainoastaan uskontunnustuksessa ylistetä Jumalaa inkarnaation ihmeestä, vaan myös toisessa kohdassa. *Sinä et hylännyt luotujasi synnin ja kuoleman valtaan, vaan lähetit ainoan Poikasi ihmiseksi pelastamaan meidät.* Ehtoollisen salaisuus, hänen totisen ruumiinsa ja verensä lahjan vastaan-

Kuva: Jaako Ketomäki

TEKSTI: JUHANA POHJOLA
Suomen Luther-säätiön Dekaan

ottaminen, on vain siksi mahdollista, että Jumala on omaksunut ihmisyyden, lihan ja veren. Siksi kristikunta on aina pitänyt alttaria kuvana seimestä, jossa Kristusta katselemme. Aivan samoin kuin paimenet polvistuivat seimen äärellä, mekin polvistumme alttarin äärellä, koska sama Sana joka tuli lihaksi, seimen Jeesus, on sanan kautta sakramenttaalisesti yhdistynyt leipään ja viiniin. Kun Jeesus on keskellämme niin taivas on laskeutunut maan päälle ja näin jokaisessa jumalanpalveluksessa liitymme siihen suureen taivaalliseen sotaväkeen, joka laulaa Gloriaa: *Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisille, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!*

Kun siis itse tiedät, mitä iloa lahjan antaminen tuottaa, kun näet toisen silmät kiiluen ottavan lahjan vastaan ja käyttöönsä, niin samoin taivaallisen Isämme suurin ilo on nähdä meidän riemuitsevan hänen antamastaan kalleimmasta lahjasta. Älä siis arkuuttasi epäro i ottaa tätä lahjaa vastaan. Saat niin joulunpyhinä kuin sitten arkipyhinäkin jokaisessa messussa avata jatkuvasti tätä taivaallista lahjapakettia: Sinulle on syntynyt Veli ja Vahtaja!

Kaiken tiedon avain - EVANKELIUMI

Kun Martti Luther painiskeli augustinolaisuustarissa Roomalaiskirjeen tekstin kanssa ja viimein käsitti, mitä Jumalan vanhurskautella tarkoitetaan, hän oli löytänyt 'tiedon avaimen', joka oli ollut hukassa vuosisatoja. Allistyneenä hän luki Raamattua ja ymmärsi sellaista, mitä hän ei ollut ymmärtänyt milloinkaan aikaisemmin. Askele askeleelta hän pääsi eteenpäin, kunnes hän näki kaiken uudessa valossa, sen mitä evankeliumi on, kuka Kristus on, mitä pelastus tarkoittaa ja millä tavalla oikea kristillinen elämä rakentuu.

Saattaa tuntua oudolta, että tämä tiedon avain ylimalkaan oli saattanut joutua hukkaan kristikunnan keskellä, jossa päivittäin luettiin evankeliumia. Mutta ehkäpä se ei olekaan niin outoa. Ihmisluonto on evankeliumiin nähden sokea. Luther ei väsynyt koskaan teroittamasta sitä, että luonnollinen järki on läpikotaisin paavin oppiin taipuvainen. Evankeliumi vaatii ilmoitusta. Se voidaan nähdä vain sellaisin silmin, jotka Jumala itse on avannut. Tekojen oppi sitä vastoin vakuuttaa ihmisen välittömällä voimallaan. Se on täysin sopusoinnussa niiden käsitysten kanssa, joita ihmisellä on Jumalasta. Jumalahan on kirjoittanut lain teot pakanoidenkin sydämiin. Meillä on myötäsyttyinen tunto erottaa oikea ja väärä, paha omatunto on yleisinhimillinen kokemus, ja jokainen normaali ihminen tietää, mitä syyllisyys on. Koska Jumala on luonut meidät jokaisen, meillä kaikilla on jonkinlainen vähäinen aavistus niistä moraaleista, jotka Jumala on säätänyt ihmiselämään. Kun ihmissydän alkaa etsiä Jumalaa, se tietää jo ennalta, että on olemassa Jumalan vihan herättäviä tekoja ja taas toisia tekoja, jotka ovat hänelle mieleen.

Ihmisen oma uskonnollisuus

Ihminen on luonnostaan vakuuttunut siitä, että tien Jumalan armoon täytyy kulkea sellaisen elämän kautta, joka on sopusoinnussa hänen tahtonsa kanssa. Hänen tahtonsa tunteminen voi olla hyvin hämärää, mutta perusnäkemys on sama: Täytä laki, niin Jumala on sinulle armollinen. Riko laki, ja sinun käy huonosti. Tämä tekojen oppi on olemassa myös Israelissa ja kristikunnassa. Se vetoaa Jumalan omaan sanaan. Onhan Jumala sanonut, että synnin palkka on kuolema, ja hän on käskennyt meitä olemaan pyhät, niin kuin hän itse on pyhä. Profeettallinen sana todistaa siis aivan samaa kuin minkä ihmissydän on aavistanut jo ennakoita.

Niinpä kaikkein luonnollisin ja suurimman suosion saanut hurskauden laji on se, mikä ottaa Jumalan lain tosissaan. Fariseus on sellaisen hurskauden alkutyyppejä, jota luonnollinen ihminen osaa arvostaa. Vaikka hän itse ei haluaisikaan sopeutua kulkemaan ankaran lainvanhurskauden vaivalloista tietä, hän on kuitenkin lujasti vakuuttunut siitä, että jos hän päättäisi tosissaan ruveta hurskaaksi, hänen pitäisi luonnollisesti jotenkin tulla ankaran ja periaatteistaan kiinnipitävän fariseuksen kaltaiseksi. Hänestä ei tietenkään tulisi sellaista

teeskentelijää, jollaiseksi me tavallisesti kuvittelemme fariseuksen nimeä kantavat ihmiset - tyypillistä kylälaaja yleinen mielipide on piirtänyt itselleen aivan väärän kuvan fariseuksista ja maalannut heidät makeileviksi petkuttajiksi, jotka tietien tahtoon puijasivat Jumalaa. Juuri niin fariseukset eivät tehneet. He noudattivat äärettömän tarkasti määräyksiä mintuista, kuminasta ja tillistä annettavista kymmenyksistä. He tiesivät pilkulleen, mitä ilmauksia sai käyttää ja mitä piti välttää. He noudattivat esimerkillisen omantunnontarkasti hartaudenharjoituksiaan. He saattoivat kulkea maat ja meret tehdäkseen yhden käännynnäisen, ja he sanoivat täysin tosissaan, että Herran laki oli heidän ylpeytensä ja ilonsa. He olivat sanalla sanoen mallihurskaita Israelissa, makkabalaisajan suuren kansanherätyksen perillisiä.

Kun sellaiset ihmiset esitetään pahempina syntisinä kuin portot ja publikaanit, käy se yli kaiken luonnollisen ymmärryksen. Sen tähden kaikkina aikoina on evankeliumiin on luettu jotakin muuta kuin mitä siinä on, ja tehty heistä tahallisia petkuttajia. Sitten heitä on syljety ja sylkijät ovat säilyttäneet oman farisealaisuutensa hyvällä omallatunnolla.

JATKUU...

Lain tie

Farisealainen lakihurskaus on kristinuskon tavallisin vääristymä. Sitä ei saa juurituksi pois, koska se kasvaa ihmisen omasta luonnosta. Se luo itselleen alituisesti uusia muotoja, korkeakirkkollisia, matalakirkkollisia ja epäkirkkollisia. Sitä esiintyy sielläkin, missä kristinuskoa vastustetaan. Profaanilla humanismilla on täysin sama perusnäkemys: ihmisen arvon mittana ovat hänen tekonsa, hänen pyrkimyksensä ja vaivannäkönsä; ne korottavat hänet jumalallista kohti. Mutta eikö asia sitten ole näin?

Kyllä, eräässä mielessä asia on näin. Tämä on todella Jumalan laki, joka ilmoitettiin Moosekselle ja profeetoille ja jonka Jeesus itse vahvisti: Jos haluat käydä elämään sisälle, pidä käskyt. Olkaa täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Onhan luonnollista, että ihminen elää hyvin, oikein, osoittaen laupeutta ja rakkautta. Juuri siihen Jumala hänet loi. Ihminen on saanut elämänsä Jumalalta, jotta hän eläisi tämän Jumalan lapsena, hänen yhteydessään, iloisenä, onnellisena ja ehdoitta kuuliaisena hänen lailleen. Ihminen on säädetty pelkäämään ja rakastamaan, kiittämään ja ylistämään, tottelemaan ja palvelemaan taivaallista Isäänsä.

Mutta nyt herää ongelma. Yksikään ihminen ei tee näin ehdoitta ja kokonaan. Kapinallinen ja Jumalaa kohtaan vihamielinen tahto on katkera ja väistämätön todellisuus. Jumalan oma luomus on kääntynyt häntä vastaan. ”Pahanilkinen ja turmeltu on sydän enemmän kuin mikään muu; kuka voi sen ymmärtää?”

Onko mahdollisuus muuttua?

Kaikille hurskaille, joilla on jokin kosketus Raamattuun, on selvää, että tämä Jumalaa vihaava ja Jumalasta kääntynyt sydän täytyy muuttua rakastamaan vilpittömästi Jumalaa. Ihmisen täytyy kääntyä pahoilta teiltään palvelemaan ainoaa, tosi Jumalaa. Lakihurskaus ottaa tämän täysin tosissaan. Fariseus tuntee lain sormenpäissään ja on selvittänyt itselleen jokaisessa yksityiskohdassa, mitä hän saa ja mitä hän ei saa tehdä. Munkki on kääntänyt päättäväisesti selkensä tämän maailman onnelle elääkseen kokonaan Jumalalle. Tapaamme tämän hurskauden tuhansissa nykyaikaisissa muodoissa. Se haluaa kat-

kaista radikaalisti välinsä maailmaan ja vihkiä elämänsä työhön Jumalan valtakunnan hyväksi.

Kokemuksesta tiedämme nyt kaksi asiaa. Me voimme onnistua muuttamaan elämämme. Ulkoisen elämätavan ollessa kyseessä voimme itsukurilla ja lujilla päätöksillä päästä melko pitkälle. Oikein hyvä fariseus voi päästä hyvin pitkälle, yhtä pitkälle kuin Saulus Tarsolainen, joka ”lain vanhurskauteen nähden, siihen mikä saavutetaan lain voimasta, oli nuhteton mies.” Ihmisellä on mahdollisuus päästä pitkälle oikeamielisenä isäntänä, uskollisena aviomiehenä, esimerkiksi seurakuntalaisena.

”Sydäntään ihminen ei voi muuttaa”

Yksi ei muutu

Mutta erästä asiaa emme pysty muuttamaan. Se on sydän. Se pysyy pahanilkisenä ja turmeltuneena. Se pysyy ylpeänä, se muistelee kärsimäänsä pahaa, se uskoo vihamiehittäin vain kaikkea pahaa ja kaipaa kiitosta ja tunnustusta. Se keksii aina uusia aiheita korottaa itseään. Se voi ylpeillä murtumisellaan ja olla tyytyväinen nöyryydestään. Se toteaa oivallisuutensa pyytäessään anteeksi tekemäänsä vääryyttä. Se istuu nautiskellen tarkastelemassa omia hartaudenharjoituksiaan. Ja kaikkein pahinta on, että se on ja pysyy Jumalan vihollisena. Siinä on jotakin, mikä kaikkien hurskaiden harjoitusten alla karsastaa Jumalaa, jotakin mikä kylästy rukoilemaan, jotakin mikä pitää ahneesti kirjaa siitä, kuinka paljon tästä joutuu maksamaan ja se sanoo hyvin herkästi: Nyt saa riittää. Tämä vihollisuus Jumalaa kohtaan on karsastusta myös ihmisiä kohtaan. Se katselee kadehtien toisten onnea, se kokee heikumallista mielihyvää päästessään kaivelemaan toisten virheitä ja hurskaan huolenpidon varjolla se nauttii toisten lankeemuksista.

Voimme ummistaa silmämme tältä. Lakihurskauden täytyy ummistaa silmänsä saadakseen kirjanpitonsa tasapainoon. Tässä on sen valheellisuus ja teeskentely. Antaessaan kymmenykset mintusta, tillistä ja kuminasta se jättää sikseen ”sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden”. Se toimii tietenkin

niin, ettei se syöllisty petokseen, pahoinpitelyyn eikä irstauteen, mutta näiden tilalla ovat sydämen omanvoitonpyynti, toisille langetetut kovat tuomiot ja hitaus ja haluttomuus Jumalan edessä.

Vilpitön sydän ei voi ummistaa silmiään totuudelta. Kun Jumalan oma Henki tekee selväksi, ettemme vielä rakasta Jumalaa yli kaiken, vaan ajatteleme omaa kunniamme, silloin sydän taipuu uuteen synnintunnustukseen ja rukoilee päästä kokonaan puhtaaksi kaikesta synnistä. Taisteleva sielu yrittää ehkä ponnistella ankarammin. Veli Martinus ruoski itseään, kunnes hän oli menettämäisillään terveytensä. Hänen nykyaikainen veljensä tai sisarensa mietti keksiäkseen vielä jotakin, mikä pitäisi uhrata: päivällissikarin, sievän kesäleningin, vähäiset säästönsä tai sovitun kihlauksensa.

Mutta sydän ei muutu. Se, mitä Raamattu kutsuu lihaksi ja isämme puolestaan syntiturmelukseksi, pysyy paikallaan. Vanha ihminen on ja pysyy kaltaisenaan. Se voidaan pakottaa käyttäytymään kristityn tavoin, mutta se tekee niin napisten ja vastustellen. Tässä alkaa hämöttää elämän varsinainen ongelma: millä tavalla läpeensä itsekäs ihminen, jossa asuu Jumalalle vihamielinen liha, voi olla Jumalan lapsi?

Ihmisen oma ratkaisuyritys

Mieleen nousee heti näennäisratkaisuja. Kai Jumala voi antaa anteeksi? Kai hän unohtaa synnit? Kun itse haluan olla hänen omansa? Tai: Jumala antaa kai kuitenkin minulle vähitellen voiman voittaa paha sydämeni? Eiköhän hän sentään luo minuun puhtaan sydämen, jos rukoilen sitä häneltä vilpittömästi? Tai lopuksi: Täytyyhän olla olemassa jokin keino parantua, mikä muuttaa kaiken? Vaikka en olekaan löytänyt sitä tähän mennessä, niin ehkäpä jokin uusi hengellinen liike voi välittää minulle sellaisen ...

Vilpitön ei sydän ei voi tyytyä yhteenkään tällaiseen näennäisratkaisuun. Se tietää, että Jumala antaa anteeksi. Mutta se tietää senkin, että uskon olemus on katkeamaton yhteys Jumalaan. En saa ainoastaan rukoilla Jumalalta anteeksiantamusta, vaan minun täytyy myös yhdistyä häneen ja elää kokonaan hänelle. Mutta tilanne on mieletön. Sydämeni, joka on täynnä haluttomuutta ja hitautta, ei pysty yhdistymään kokonaan Jumalaan.

Pitääkö minun silloin bluffata toteamalla, etten tule koskaan paremmaksi ja kuitenkin lohduttautua sillä, että Jumala antaa armon käydä oikeudetta?

Toivo siitä, että sydän vähitellen puhdistuu, jää samalla tavalla toteutumatta. Rukoilen sitä rukoilemasta päästyäni, ja rukoillessani ajatukseni askartelevat harmillisessa vastustajassani tai siinä kohtalokkaassa taikausittoumuksessa tai kadonneessa avaimessa - ja joudun heti toteamaan, että sydämeni on entisellään.

Jäljelle jää siis se viimeinen toivo, kaikista petollisin: jostakin ilmaantuu hengellinen liike tai saan kokea hengellisen ilmestyksen, joka muuttaa kaiken. Se toivo ajaa ihmisiä luostariin tai mitä kummallisimpien harhoppien helmaan. Ehkä he pystyvät lyhyeksi hetkeksi kätkemään pahan sydämensä uusien tunteiden ja vaikutteiden juhlasaattoon. Mutta uusi vanhene - ja silloin vanha sydän on jälleen paikallaan ja aivan entisellään.

Avaimena evankeliumi

Näin pitkälle Martti Luther oli joutunut löytäessään jälleen tiedon avaimen. Eräänä päivänä hänelle selvisi, ettei hän eikä hänen oma aikansa ollut milloinkaan käsittänyt, mitä Raamattu tarkoitti Jumalan vanhurskaudella. He olivat lakihurskaudessaan pitäneet itsestään selvänä, että se on se vanhurskaus, minkä Jumala vaatii meiltä. Mutta tässä puhuttiinkin ”*Jumalalta tulevasta vanhurskaudesta*” ja siitä, että Jumala ”*tekee jumalattoman vanhurskaaksi*” ja kaiken lisäksi ”*ilman tekoja.*” Raamatusta sanottiin, että Jumala lukee tämän vanhurskauden kysymättä lakinsa täyttämistä, että se on lahja, että se saadaan uskon kautta Jeesukseen siten, että hänen kuuliaisuutensa kautta monet tulevat vanhurskaiksi.

Näin avain oli taas löytynyt, avain joka avaa Raamatun kaikki lukot. Ellemme ole käsittäneet sitä, emme pysty myöskään tajuamaan, mitä evankeliumi varsinaisesti on. Evankeliumihan on Jumalan ratkaisu siihen näennäisesti ratkaisemattomaan ongelmaan, miten jumalaton ihminen voi olla sen Jumalan lapsi, joka on lahjo-

mattoman vanhurskas. Ihmisluonto on auttamattomasti itsekäs. Yhtä mahdotonta on poistaa omanvoitonpyynti ihmissydämeistä kuin hangata mustuu pois hiilestä. Jumala on lahjomattoman vanhurskas. Yhtä vaikeaa on yhdistää ihmisen omaa etua Jumalan pyhyteen kuin rakentaa kesähuvi-laavavirtaan tai asettua asumaan aurinkoon.

Jumala rakastaa yhtä lailla täydellisesti jokaista pientä omaa etuaan etsivää ihmistä, rakastaa häntä syvällä ja ikuisella rakkaudella. Ja koska ihmisellä ei ole mitään tietä, jolla hän pääsisi kohoamaan Jumalan luokse, eikä omaa etuaan etsivällä kurjalla ihmisellä ole mitään mahdollisuutta kestää lähellä Jumalan vanhurskauden tulta, Jumala on keksinyt tien laskeutua alas ihmisen luokse ja luonut syntiselle mahdollisuuden elää Jumalan läheisyydessä.

Jumala on tehnyt sen inkarnoitumalla, hän itse tuli ihmiseksi. Hän otti palvelijan muodon ja tuli luoksemme ihmishahmossa. Hänet otettiin vastaan kaikkein pahimmalla tavalla mitä voidaan ajatella. Hänet kohtasi viha, jollaista vain langennut maailma voi osoittaa oikealle herralleen. Mutta hän palkitsi tämän kaiken hyvydellä. Hän siunasi, kun häntä kirottiin. Hän täytti kaiken sen, mitä hänen langenneet lapsensa olivat velvolliset tekemään. Hän sovitti sen, minkä he olivat rikkoneet. Hän kantoi heidän velkansa omanaan, salli tuomita itsensä kuolemaan ja maistoi heidän pahuutensa ja luopumuksensa äärimmäiset seuraukset.

Hän teki kaiken tämän Poikansa hahmossa. Pojan salaisuus on tämä: Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Laki, jonka Jumala oli pannut muuriksi valtakuntansa ja pahuuden väliin, oli siihen asti ollut Saatanan suurin voimavara. Pahalle langetetun tuomion täytyi luonnollisesti pysyä voimassa. Kapinan hengellä, pahan tahdon, halpamaisuuden ja Jumalan halveksimisen hengellä ei ole sijaa Jumalan valtakunnassa eikä se voi koskaan päästä sinne. Juuri sen tähden syntisen asema on niin epätoivoinen. Hänen sydämensä kääntymys Jumalasta ja hänen olemuksensa itsekkeskeisyys sulkevat hänet Jumalan läheisyyden ulkopuo-

lelle. Näin asia on olemassaolon peruslain mukaan, ikuisen vanhurskauden vaatimuksen mukaan.

Vasta Kristuksessa on tapahtunut käsittämätön ihme, jota järkemme ei pysty koskaan tajuamaan muuta kuin osittain. Jumala on itse täyttänyt kaiken vanhurskauden vaeltaessaan ihmisenä ihmisten keskellä ja ottaessaan kantaakseen veljiensä kuorman. Hän on kärsinyt viattomana syyllisten puolesta. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden. Jumala osti omalla verellään lapsensa vapaiksi. Jumala ei lue enää ihmisille heidän syntejään. Hän peittää ne Kristuksen vanhurskaudella. Näin hän voi tehdä jumalattoman vanhurskaaksi.

Kristus sydämessä

Tämä kaikki tapahtuu nyt uskon kautta. Usko Kristukseen merkitsee sydämen salaperäistä yhdistymistä Kristukseen. Ihmisestä tulee jäsen Kristuksen ruumiiseen, oksa hänen viinipuuhunsa, kivi hänen temppelirakennukseensa. Kaikki, minkä Kristus on tehnyt, kärsinyt, taistellut ja voittanut kuuluu nyt hänen jäsenilleen. Velkakirja on nautittu ristiin. Ihminen, jolle kuuluisi itsekkyydestä hyvin ansaittu palkka, saa hämmästyksen ottaa vastaan koko sen autuuden, minkä Kristus yksin on ansainnut. Paratiisi avataan ryöväreille ja vieläpä tuonelan vangeille julistetaan evankeliumi.

On siis olemassa vain yksi ainoa perustus, jolla ihminen saa olla Jumalan lapsi, vaikka tiedämmekin oikein hyvin, että meillä on pahanilkinen ja turmeltunut sydän. Se perustus on Jeesus Kristus - eikä kukaan voi laskea muuta perustusta. Syntinen yhdistyy Jumalaan ainoastaan uskon salaperäisessä yhdistymisessä Kristukseen. Ainoastaan tässä, Sovittajan lävistetyn käden suojassa, syntisen on mahdollista astua Jumalan eteen lapsen lailla, mitään pelkäämättä, ja tuntea hänen vanhurskautensa liekki rakkauden liekinä, mikä se itse asiassa onkin.

TEKSTI: BO GIERTZ
Käännös: Matti Aaltonen

JEESUS ON JUMALAN POIKA

Kristityt juhlivat jouluna Vapahtajan syntymää. Myös epäuskoiset nauttivat hänen syntymänsä ja elämäntyönsä suomista ylimääräisistä pyhäpäivistä. Epäuskoisetkin julistavat tahtomattaan Jumalan Pojan ihmiseksi tulemistä kirjoittaessaan määrättyjen vuosilukujen yhteydessä eKr. tai jKr. Samaa julistavat - joskin välillisesti - myös kiertoilmaisut "ennen ajanlaskun alkua" ja "jälkeen ajanlaskun alun."

Inkarnaatio, Jumalan ihmiseksi tuleminen Jeesuksessa Kristuksessa, on kristinuskon perusmysteri. Jeesus syntyi neitsyt Mariasta. Jeesuksen äiti tuli raskaaksi Pyhästä Hengestä. Raamatun ilmoitukseen perustuen kristillisellä kirkolla on alusta saakka ollut oppi Kristuksen ennalta olemisesta. Inkarnaation tarkoituksena oli ihmissuvun lunastus.

Viime vuosina maamme suurimmille sanomalehdille näyttää tulleen tavaksi julkaista joulun alla artikkeleita, joissa joulun sanomaan liittyen yritetään kumota Jeesuksen neitseellinen syntyminen. Syvä Jeesuksen neitseellisen sikiämisen teologiseen ei ole Raamatun todistusaineiston puuttuminen, vaan yleinen epäuskosta johtuva halu kumoaa Raamatun ilmoitus. Kristittyjen meidän on syytä syytellä epäuskolle ja kaikelle jumalattomuudelle vastatulia.

Immanuel-nimen sanoma

Kaikilla Raamatussa olevilla Vapahtajamme nimillä on oma tärkeä sanomansa. Nimi Immanuel kuvaa Vapahtajamme olemusta ja persoonaa, sitä, kuka hän on. Immanuel merkitsee suomeksi "Jumala meidän kanssamme." Immanuel-nimi esiintyy Raamatussa vain neljä kertaa, kolme kertaa VT:ssä ja kerran UT:ssä (Js 7:14; 8:8; 8:10 ja Mt 1:23).

Immanuel-nimi kertoo Jeesuksen Kristuksen jumaludesta. Jeesuksen neitseellinen sikiäminen ja syntyminen oli Jumalan valitsema tie Jumalan Pojan ihmiseksi tulemiselle.

Jeesuksen neitseellinen sikiäminen Vanhassa testamentissa

Profeetta Jesaja ennusti yli 700 vuotta ennen Jeesuksen syntymää: "Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel" (Js 7:14). Tämä Jesajan profetia sisältää ainakin kolminkertaisen ennustuksen Jeesuksen neitseellisestä sikiämisestä:

Ensiksi, alkukielessä neitsyt-sanana paikalla on sana alma. Se merkitsee nuorta naista ja neitsyttä. Kirkkoruukattumme käyttämä suomennos "neitsyt" on ehdottomasti oikein, sillä VT ei käytä sanaa alma kertaakaan naidusta naisesta.

Toiseksi, ilmauksessa "Herra itse antaa teille merkin" "merkki"-sanana paikalla on heprealaisessa Raamatussa sana oot. Se tarkoittaa merkkiä, mutta myös ihmettä. Lause voitaisiin niin ollen kääntää aivan hyvin "Herra itse tekee ihmeen." Nuoren naisen tuleminen raskaaksi ei ole mikään ainutkertainen tapahtuma, mutta neitsyen tuleminen raskaaksi sitä vastoin on todella ihme.

Kolmanneksi, nimenantaja on Jesajan profetiassa feminiinimuodossa, eikä lapsen isästä mainita mitään. Lisäksi huomattakoon, että jo syntymänsä yhteydessä meille on annettu ennustus Vapahtajamme neitseellisestä syntymästä. Se on annettu lupaus väinon siemenestä, joka on rikkipolkesta käärmeen päin (1Ms 3:15). Passäkään yhteydessä ei puhuta mitään miehestä tai miehen siemenestä.

Jeesuksen neitseellinen sikiäminen Uudessa testamentissa

Uuden testamentin sanoma on yhteneväinen Vanhan testamentin kanssa. Matteuksen ja Luukkaan evankeliumissa Jeesuksen jumaluden perustelun nimenomaan neitsestä syntymisellä.

Matteus kertoo Joosefin, Jeesuksen

juridisen eli laillisen isän, sukuluettelon ja osoittaa, että Jeesus on kuningas Daavidin valtaistuimen laillinen perijä. Luukas kertoo Marian, Jeesuksen äidin, sukuluettelon ja osoittaa, että Jeesus on Daavidin luonnollinen eli biologinen jälkeläinen.

Niinpä enkeli Gabrielin sanat Marialle osoittavat, että Jeesus oli oleva Daavidin luonnollinen jälkeläinen (Daavid on hänen esi-isänsä Marian kautta), mutta myös hänen valtaistumensa perillinen (Joosefin laillisena poikana) (Lk 1:32).

On syytä huomata, että Luukkaan sukuluettelo (Lk 3:23) ei sano, kuten suomalaiset kirkkoruukattumat kääntävät, että Joosef oli Eelin poika (Mt 1:16:n mukaan hän oli Jaakobin poika), vaan että hän oli "Eelin" (sana "poika" on kääntäjien lisäämä ja johtaa Matteuksen ja Luukkaan evankeliumit samalla ristiriitaan keskenään). Hänen täytyi olla Eelin vävy, kuten monet luotettavat kommentaarit asian selittävät. Mm. Talmud kutsuu oikein Mariaa "Eelin tyttäreksi."

Matteuksen evankeliumin tarkoituksena on osoittaa, että Jeesus on Daavidin valtaistuimen laillinen perillinen ja juutalaisten kuningas. Siksi Matteuksen esittämä sukuluettelo alkaa Aabrahamista ja etenee Daavidin ja Salomon kautta Joosefin, Marian puolison. Matteus esittää Jeesuksen VT:n profetioiden täyttymyksenä (Mt 1:22 ym.).

Luukkaan evankeliumin korostuksena on Jeesuksen ihmisyyden ja evankeliumin luotettavuus. Niinpä Lk 3:23-38 esittää Jeesuksen biologisen sukuluettelon Aadamista alkaen ja osoittaa Jeesuksen koko ihmisuvun Vapahtajaksi, "viimeiseksi Aadamiksi" (Rm 5:12-19, jKr 15:45), joka on valmistanut pelastuksen ensimmäisen Aadamien synnin tuottamasta kirouksesta.

Uudessa testamentissa on runsaasti todisteita Jeesuksen neitseellisestä sikiämisestä. On seuraavassa esille vienyt Matteuksen todistuksen. Matteuksen evankeliumissa sanotaan Jeesuksen syntymän tapahtuneenudessa mainittu Jesajan profetia täyttymyksenä:

"Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: 'Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel', mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme" (Mt 1:22-23).

Ensiksikin, kaikissa muissa kohdissa puheena olevassa sukuluettelossa viitataan mieheen, joka siitti seuraavan sukupolven, mutta Joosefin suhteesta Jeesukseen sanotaan poikkeuksellisesti: *"Jaakobille syntyi Joosef, Marian mies, hänen, josta syntyi Jeesus, jota kutsutaan Kristukseksi" (Mt 1:16).* Toisin sanoen Matteus puhuu Jeesuksen syntymän yhteydessä Joosefista Marian miehenä eikä Jeesuksen isänä. Näin Matteus osoittaa korostetusti, että Jeesus ei ollut Joosefin luonnollinen poika, vaan - niin kuin enkeli oli Joosefille ilmoittanut - Pyhästä Hengestä sinnyt, syntisten Vapahtaja, kuten hänen nimensäkin (Jeesus = Vapahtaja, Pelastaja) oli osoittava.

Toiseksi, Matteuksessa olevassa Jeesuksen syntymäkertomuksessa sanotaan suoraan, että Joosefin isyys ei ollut biologista: *"Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteenmenoan olevan raskaana Pyhästä Hengestä" (Mt 1:18).*

Kolmanneksi, kun Joosef aikoi salaa hylätä morsiamensa, koska luuli, että tämä oli pettänyt hänet, Herra itse - ei Maria - todisti enkelin välityksellä Joosefille Marian neitseellisestä raskaudesta: Joosefille ilmestyi unessa *"Herran enkeli, joka sanoi: 'Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on sinnyt, on Pyhästä Hengestä'" (Mt 1:20).*

Neljänneksi, Matteus kyllä sanoo, että Joosef otti Marian vaimokseen ennen Jeesuksen syntymistä, mutta huomauttaa samalla, että Joosef ei yhtynyt Mariaan, ennen kuin tämä oli synnyttänyt Jeesuksen (Mt 1:25).

Jeesuksen neitseellisen syntymän merkitys

Inkarnaatiolla eli Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisella on ainakin kolme suurta seurausta. Ensiksi, Jeesuksen sikiäminen Pyhästä Hengestä mahdollisti Jeesuksen jumaluuden. Jeesus on Jumala. Siksi Hän saattoi elää synnittömän elämän. Toiseksi, Jeesuksen syntyminen neitsyt Mariasta merkitsee, että Jeesus on todellinen ihminen, yksi meistä. Siksi Jeesus saattoi olla meidän sijaisemme.

Kolmanneksi, ennustaessaan Marialle tämän tulemisesta raskaaksi Pyhästä Hengestä enkeli kutsui Marian tulevaa lasta pyhäksi (Lk 1:35). Jeesus oli pyhä ja vanhurskas. Hän oli sellainen itsessään. Raamattu kutsuu myös Jeesuksen seuraajia pyhäiksi ja vanhurskaiksi, mutta he ovat pyhiä ja vanhurskaita Jeesuksen pyhyiden perusteella, siihen puettuina, eivät ilman Häntä.

Johtopäätös

Ensiksi, jos kielletään Jeesuksen neitseellinen syntyminen, silloin toimitaan Raamatun vastaisesti ja tehdään Mariasta todella huono nainen.

Toiseksi, Jeesuksen neitsestä syntymisen kieltäminen - myös adoptionismi - johtaa Raamatun kuningasdogmin eli kolminaisuusopin kieltämiseen. Kristinuskon lepää Jumalan kolminaisuuden varassa. Jos hylkäämme kolminaisuusopin, ajaudumme joko polyteismiin (kolme Jumalaa) tai kiellämme Kristuksen jumaluuden ja teemme Pyhästä Hengestä persoonattoman voiman.

Jos Jeesus ei ole sinnyt Pyhästä Hengestä, silloin Jeesus ei ole Jumalan Poika, vaan vain yksi meistä, korkeintaan vähän parempi kuin me, mutta ei enempää.

Jos Jeesus ei ole sinnyt Pyhästä Hengestä, silloin sekään, mitä pitkäperjantaina tapahtui, ei ole meidän syntiemme sovitus, vaan yksi oikeusmurha tuhansien muiden oikeusmurhien joukossa, jolloin syntiset tappoivat yhden muun syntisen.

Jos Jeesus ei ole sinnyt Pyhästä Hengestä, meillä ei ole evankeliumia eikä

koko maailmalla mitään toivoa.

Jos Jeesus ei ole sinnyt Pyhästä Hengestä, silloin kristillinen kirkko on kaikkien aikojen suurin narri. Se on itse uskonut olemattomia ja on 2000 vuotta saarnannut valhetta ja pettänyt ihmiskuntaa. Ilman Jeesuksen jumaluutta kirkolla ei ole olemassaolon oikeutta. Ilman Jeesuksen jumaluutta kirkolta puuttuu perustus. Yhtään vähemmästä ei Jeesuksen neitseellisessä sikiämisessä ja syntymisessä, Marian päivän ja joulun sanomassa, ole kysymys.

Raamatun oman sanan mukaan Jeesuksen neitseellisen sikiämisen tunnustaminen tai kieltäminen on asia, josta Jumalan Henki ja Antikristuksen henki ovat tunnistettavissa, sillä apostoli Johannes kirjoittaa:

"Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan. Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi (eli VT:n lupaamaksi Messiaaksi), lihaan tulleet (eli inkarnaation = Jumalan tulemisen ihmiseksi Jeesuksessa), on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta (Kristukseksi eli Messiaaksi ja Jumalan Pojaksi), ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa" (1 Jh 4:1-3).

Raamatun valossa joutuu kysymään, kenen asialla esimerkiksi alussa mainitut lehtiartikkelien kirjoittajat ja monet muut tämän päivän teologit ovat? Monet teologithan kieltävät Jeesuksen neitseellisen syntymän ja sen seurausena myös hänen jumaluutensa.

Lopuksi, hyvä kanssamatkaaja, se, joka tuntee Jumalan, kuulee ja tottelee apostoleja; ja joka kuulee ja tottelee apostoleja, se on Jumalasta. Muut ovat eksyttäjiä. (1Jh 4:4-6; 2Jh 7-11). Heidän seuraamisensa tapahtuu elämänsä kuluun kustannuksella.

TEKSTI: MATTI VÄISÄNEN

MIEHITETTY

Ruotsin kirkossa vaikuttavan lähetyshiippakunnan (missionsprovins) kokouksessa Göteborgissa myi entinen naispappi Ulla Hindbäck innolla tunnetun ruotsalaisen, nyt edesmenneen kirkkoherran, Gunnar Rosendalin kirjasta Den ockuperade kyrkoprovisen (Uppsala 1982). Ulla Hindbäck, joka syvästi katuen ottamaansa pappisvihkimystä luopui siitä ja toimii innostuneesti uuden hiippakunnan jumalanpalvelusyhdistyksen maallikkoaktiivina. Hän kertoi, että tämä pamfletti on ollut profeettallinen ja omalta osaltaan innoittanut uuden lähetyshiippakunnan syntymiseen.

Gunnar Rosendal kirjoittaa omintakeisella tyylillään innostuneesti, miten Ruotsin kirkolla on kestävä perustansa pyhässä Raamatussa ja sitä oikein selittävässä Tunnustuskirjoissa. Se on omien perusdokumenttien mukaan ”pyhien yhteisö, jossa evankeliumi oikein saarnataan ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan”. Mutta tämän kirkon tai kirkkoprovinsin on vallannut väärä teologia, joka ei ole vain syrjäyttänyt oikean Kirkon opin ja uskon, vaan ajanut sen määrätietoisesti ulos! Okkupaatiota eli miehitystä isä Gunnar käsittelee kolmen avainsanan avulla: sekularisaatio, kehitysuskon ja tasa-arvoprinssiipi.

Miehitetty Suomen kirkko

Emme ole tottuneet kirjoittamaan lähikirkkohistoriaa sotapäiväkirjan tavoin, kuten isä Gunnar tekee. Mutta aivan samanlaiset piikkilangat voisi piirtää Suomen ja Suomen kirkon päälle. Pamflettia lukiessani tuli mieleeni koko ajan Luther-säätiön ensimmäinen puheenjohtaja rovasti TL Simo Kiviranta. Tämä huipputeologi näki kirkkaasti kirkkomme muuttuneen tilanteen.

Kivirannan mukaan kirkon uskon ja opin hylänneitä teologeja pidetään ns. omintakeisina yksilöinä. Kuitenkin he ovat yllättävän samanlaisia. He ovat toistensa kopioita, jotka kloonaavat lisää samanlaisia ’omaperäisiä’ ja ’itsenäisiä’ yksilöitä. Heidän avukseen tulee suorastaan tietyn

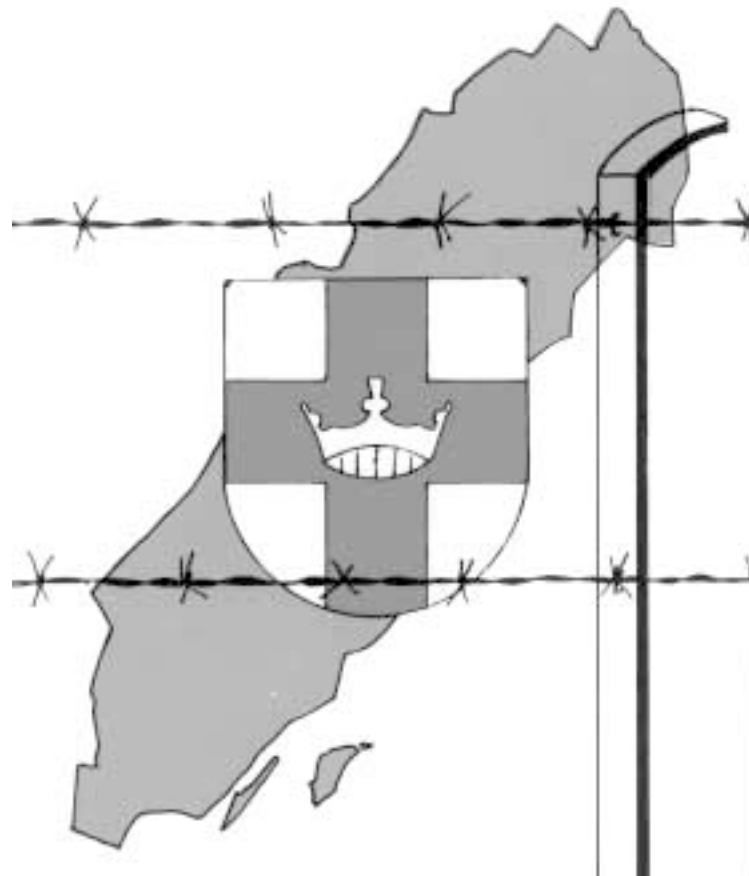
kaavan mukaisesti media. Näin he ovat voineet vallata kirkon avainasemat.

Käynnissä on suuri, lähinnä piispojen johtama roolipeli, jossa hurskastellaan suuressa mediajulkisuudessa sellaisten asioiden puolesta, jotka ovat tietyllä tavalla kaikkien mielestä o.k. Mutta sitten ollaan hiljaa, kierrellään tai jopa selitetään ylösalaisin totuudet ja arvot, joista tiedetään antikristillisessä yhteiskunnassa oltavan eri mieltä.

Koko Eurooppa on jo miehitetty

Pastorimme Richard Ondicho kertoi TV-ohjelmassa järkytyksestään tajutessaan vanhan kristikunnan uus pakanallisuuden. Loppujen lopuksi koko vanhan kristikunnan päälle voisi piirtää piikkilangat. Saatanalle lännen kirkot ovat harmittomia tapauksia. Eräiden uuden Euroopan kaavajilijoiden mielestä ongelmana enää on vain islam. Professori Hämeen-Anttila on todennut, että Koraani säätelee vuosisataista traditiota islamilaiselle ja se on Jumalan ainutlaatuisia sanaa eikä kuollut dogmi, kuten Raamattu kristityille.

Yhä enemmän vaaditaan, että islamin on muututtava eurokuntoon. Sen on tyydyttävä olemaan (relatiivinen) uskonto muiden joukossa. Islamin on kuljettava länsimaisten ekumeniakirkkojen tie. Maailman eksegeettien kokouksessa Ruotsin emeritus arkkipiispa esitelmässään väitti, ettei meillä kristityillä ole ihmisen annettavana koko totuutta, vaan ainoastaan osatotuus. Meidän on tarjottava dialogissa omamme muiden uskontojen ja jumalien eteen ja ky-syttävä, mitä käyttöä meidän totuu-dellamme olisi.

Pyhitä meidät totuudessa, sinun sanasi on totuus

Ruotsalainen tunnustusrintaman johtohahmo, kirkolliskokouksen jäsen kirkkoherra Fredrik Sidenvall kirjoitti jokin aika sitten, että loputtoman, vaikka kriittisenkin myöntymisen, kiltteyden ja kuuliaisuuden tie on kuljettu loppuun. Tunnustuksellisissa piireissä on eletty vuosikymmeniä kollektiivisessa depressiossa, joka korotettiin jo suoranaiseksi perushyveeksi. Tässä depressiossa myös hurskausihanne muuttui. Armonvälineet saivat jäädä satunnaiseen käyttöön. Hengellinen elämä surkastui surkastumistaan. Jumalan armosta tilanne on nyt muuttumassa.

Gunnar Rosendal kuvasi kirkossaan periodia, jossa Jumala sanan ehdoton totuus on tehty suhteelliseksi. Hän puhui ”saatanallisesta periodista”, kuten hän määritteli ja kehotti viimeisen kirjansa viimeisissä jakeissa säilyttämään kaikesta huolimatta jokaisesta yhden, pyhän yhteisen ja apostolisen Kirkon uskon aina kuolemaan asti.

Rosendal ei saanut nähdä, miten hänelle rakkaassa Ruotsissa on alkamassa nyt uusi periodi. Karitsa rautautuu takaisin valloittamaan uudeleen menettämänsä alueet!

TEKSTI: SAKARI KORPINEN

Lähetyskirje Sudanista

*"Kiinnittäkää turvavyöt, saavumme Khartumiin!" Oli jo miltei tuttavallista laskeutua öiselle Khartumin kentälle, sillä tulinhän tänne jo neljättä kertaa. Sama afrikkalainen rytmi jatkuu terminaalisissa papereiden käsittelyssä. Onneksi kirkon presidentti Andrew Mbugo Elisa oli päässyt porttien sisäpuolelle asti minua vastaan ja hoiteli totuneesti viisumiasi-
aani. Odotellessani noin tunnin ajan mieleeni hiipi huoli siitä, miten selittäisin tullissa sen valtavan korumäärän, mikä minulla oli laukuissani vaimoni Sirkka-Liisan ideoiman korukeräyksen tuloksena.*

Olin kuin mikäkin sulttaani laukut pullollaan koruja, joten vaikeaa tulisi olemaan uskottavasti kertoa afrikkalaiselle virkailijalle korujen erinomaisen jalo tarkoitus auttaa köyhiä sudanilaisia hankkimaan niiden avulla vaikkapa ruokaa tai vaatteita. Asetin mielessä itseni tarkastusvirkailijan tehtävään ja totesin tilanteen lähes mahdottomuuden. Huokasin hiljaa Jumalan puoleen.

Tuli minun vuoroni. Kenttävirkailija asteli luoksemme ja kysyi vieressäni seisovalta kirkon presidentiltä, kuka olen. Olin kuin ällikällä päähän lyöty, kun virkailija kiinnitti nopeasti laukuihini kaksi Khartumin kentän keltaista tarkastustarraa koskematta matkalaukkuuni. Epäilykseni saivat jälleen kerran huutia. Jumalan apua ei tarvitse epäillä, kun liikumme oikeilla asioilla emmekä turvaudu häpeällisiin keinoihin edes hyvissä tarkoituksissa-
kaan.

Ensimmäisen aamun herätys oli seitsemältä, sillä kahdeksalta minua tultiin jo hakemaan seminaarille opetus-
tehtäviin. Kolmen viikon "non stop"-
lähetysprojektini oli siis käynnistynyt. Seminaarin aamuhartaudessa soivat tutuiksi tulleet paikalliset hengelliset laulut afrikkalaisten rumpujen

säestyksellä. Sain osakseni puhuttelevaa kristillistä rakkautta ja yhteyttä, kun minut ja perheeni kätkettiin täälläkin, niin kuin sielläkin, esirukouksiin. Sain tuoda lähettäjiä terveiset sudanilaisille kristityille.

Lauantai 6. marraskuuta

Saarnataidon kurssi on päässyt täyteen vauhtiinsa. Minua oli evästetty, että tehtävänäni olisi herätellä opiskelijat uuteen opiskeluuntoon, sillä opettajapulasta johtuen heillä ei ole ollut pitkään aikaan järjestettyä opetusta. Luokassani on kaikkiaan 9 opiskelijaa. Koko porukka on minulle hyvin tuttua jo aikaisemmilta opetusreissuiltani. Lakia ja evankeliumia, Jumalan sanan selittämiseen keskittävää puhetta, Kristus-keskeistä saarnaa ja rukouksin puhetehtäviin valmistautumista sekä paljon muuta olen käsitellyt luennoillani. Saan olla vastuullisella paikalla ohjaamassa Sudanin luterilaisen kirkon tulevia pappeja saarnaamisen jaloon ja vaatimaan tehtävään. Ehdin ihmetellä erään, tavallisesti niin aktiivisen opiskelijan jatkuvaa nuokahtelua, kunnes selvisi syy uneliaisuuteen: miestä vaivasi parhailaan malaria. Sinänsä kunnioitettavaa, että hän tuossa kunnossa tuli luennoille. Tämäkin osoittaa, mikä arvo opetustyölle täällä annetaan.

Viime sunnuntaina sain olla mukana kahdessa jumalanpalveluksessa Khartumissa. Kaksi jätin väliin. Seminaarin yhteydessä toimivassa kirkossa on alettu pitää neljä jumalanpalvelusta joka sunnuntai: klo 10 sändeksi, klo 12 arabiaksi, klo 16 nyeriksi ja iltajumalanpalvelus klo 18 englanniksi. Näin laajan tarjonnan järjestäminen on suuri haaste pienelle seurakunnalle ja sen työntekijöille. Sudanin lukuisten kielten vuoksi usean erikielisen messujen järjestäminen on tietenkin erittäin viisasta ja mis-

sionaarista. Montakohan jumalanpalvelusta mahtaa olla, kun tulen tänne seuraavan kerran - jos Jumala suo. Kieliä Sudanissa on nimittäin yli 600.

Kaikilla aikaisemmillä Afrikan reissuilla olen säästynyt malerialta. Näin toivon tapahtuvan nytkin, mutta saa nähdä kuinka äijän käy. Moskittoverkko sisäpuolelle on jostain ihmeen aukoista päässyt tasaisesti sääskiä ja osa niistä on ollut pullollaan "tutunnäköistä" verta. Olen tehostanut "Pif Pafin" suihkuttamista varsinkin ennen nukkumaan menoa. Sudan on, paitsi sotien, heimoristiriitosten ja joukkomurhien, myös monien sairauksien maa. Tänään kertoi afrikkalainen kokkini Asunta, kuinka hänelläkin oli kaksi lasta, mutta ei ole enää. Kysyin varovaisesti, miten niin ei ole enää? Hän vastasi hiljaisella äänellä, että toinen lapsista kuoli kahden päivän ikäisenä keuhkokuumeeseen ja toinen kahden vuoden ikäisenä samaan tauti.

Keskiiviikkona 10. marraskuuta

Eilen vierailin luterilaisessa sairaalassa, joka on aloittanut toimintansa huh-tikuussa. Täkäläiset olot huomioiden on todella kunnioitettavaa, että pienikirkon on pystyttänyt sairaalan. Projektiin on saatu ratkaiseva taloudellinen apu Missouri synodilta. Rakennus on vuokrattu ja muunnettu sairaalakäyttöön. Siellä tehdään myös leikkauksia, ja sairaalassa on mm. oma synnytyshuoneensa. Tällä hetkellä 4 lääkäriä vastaa hoidosta oman toimensa ohella varsin pienellä korvauksella päivystäjien kukin vuorolleen. Osa heistä on yliopistossa luennoivia lääkäreitä. Sairaalaralaitteista on edelleen kova puute.

JATKUU....

Suunnitelmissa on rakentaa pihalle röntgenhuone ja saada hankituksi sinne asianmukaiset laitteet.

Saarnaamistaidon lisäksi tehtävänäni on tällä kerralla opettaa myös eri maailmanuskontoja. Tänään aiheena oli islam. Oli selvästi havaittavissa, kuinka vaikea, arka ja vastenmielinenkin asia islam täällä on. Tämän ymmärtää, kun on saanut hieman nähdä, miten Sudanin arabiväestö, joka muodostaa vain noin kolmanneksen koko Sudanin väestöstä, kohtelee tšekäläistä enemmistönä olevaa, suurelta osin kristillistä afrikkalaisväestöä. Missionaariselta näkökulmalta on kuitenkin tärkeää, että pystymme tähänkin aiheeseen paneutumaan. Tarvitaan paljon myös katkeruuden ja vihan voittavaa kristillistä rakkautta.

Vierailut Etelä-Sudanista sotaa pohjoiseen paenneiden asuinalueille Khartumin laitaosiin ovat olleet aina puhuttelevia. Nytkin olen saanut vierailulla luterilaisen kirkon presidentin ja hänen puolisonsa kanssa useassa kodissa. Voi sitä iloa ja riemua, sekä vieraanvaraisuutta, mitä sain kokea entisen oppilaani kodissa vieraillessani. Kotiin oli tullut naapurustoakin ja koko vierasjoukko kestittiin Sudanilaisella vieraanvaraisuudella: Ensin kylmä vesi tulijoille, sitten kylmä limonaadi, sitten varsinainen ruoka ja lopuksi vielä jälkiruoka. En tiedä mistä miten kauan tarjoilua oli valmisteltu ja siihen säästetty. Tätä ei tuossa hetkessä kannattanut miettiä, vaan kohteliainta oli kiitollisena ottaa osaa ateriointiin. Mutta ennen kuin käytiin syömään, nuori pappiskokelas piti Sanan selityksen ja rukoukset.

Sunnuntai 14. marraskuuta

Sain vierailulla ensi kertaa Rimelan seurakunnassa. Lähestyessämme kirkkoa avautui eteen merkillinen näkymä: Hiekkamaja toisensa perästä oli murskattu. Kaikkiaan ruhjottujen asumusten määrä on tuhansissa. Ihmeteltyäni näkemääni, minulle kerrottiin, että vuosi sitten hallitus oli antanut ymmärtää, että kyseiselle pakolaisten alueelle rakennettaisiin teitä ja asumuksia, joten nykyisten asumusten oli väistyttävä. Asukkaiden oli käsketty siirtyä heille osoitetulle ”uudelle asuinalueelle”, joka oli käytännössä kaistale tyhjää rakentamatonta Saharaa, entistäkin vaikeamman matkan takana Khartumista. Vuosi on kulunut tuosta tuhotyös-

tä, mutta merkkiäkään mistään uusista rakennuksista ei ole näkyvässä. Sen sijaan näkyi, miten asukkaat olivat yrittäneet pahvinpaloilla, muoveilla ja kankailla korjata asumuksiaan, voidakseen edes jatkaa elämää entisillä asuinsijoillaan. Kuin ihmeen kautta alueella sijainnut luterilainen kirkko, joka sekini on hyvin vaatimaton rakennelma, oli säilynyt tuolta. Tuossa kirkossa sain saarnata sorrettuille vapautusta, vainotuille lohdutusta ja synnin taakoittamille syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä ja veressä.

Presidentti Andrew toivoi, että välittäisin esirukouspyyntönä eteenpäin erityisesti Khartumin englanninkielisen jumalanpalveluksen ja siihen kokoontuvan väen. Pariisen kuukautta se on nyt kokoontunut ja viimeksi mukana oli nelisenkymmentä ihmistä. Illalla tapahtuva kokoontuminen on sikäläkin tärkeä, että se tarjoaa mahdollisuuden tulla kirkkoon myös niille monille, jotka joutuvat olemaan päiväsaikaan töissä. Sudanissahan on lepopäivä islamilaisen systeemin mukaan perjantaina, mutta kirkot pitävät jumalanpalveluksia normaalisti sunnuntaisin. Tälläkin on oma todistus-tehtävänsä. Viime sunnuntaina oli 4 ensikertalaista mukana ja väkimäärä on ollut nousussa.

Täällä rukousaiheita riittää. Nämä kodeistaan karkotetut miljoonat pakolaiset rukoilevat kestävän rauhansopimuksen toteutumista ja rauhaa tähän maahan päästämiseen palaamaan takaisin Etelä-Sudaniin. Sieltä sai alkunsa myös tämä luterilainen kirkko. Uskossa ja toivossa on etelään alettu jo suunnitella ja eräiltä osin rakentaakin kirkon toiminnallista keskusta. Tiet pohjoisesta etelään ovat 20 vuoden sisällissodan jäljiltä vahvasti miinoitetut, joten liikkuminen ei ole turvallista. Rukoilkaamme tähän maahan rauhaa ja sitä, että Jumalan sana saa valaista, puhdistaa, ja rohkaista Herran taistelevaa seurakuntaa Sudanissa ja kaikkialla maailmassa.

Lauantai 20. marraskuuta

Oli suorastaan liikuttavaa nähdä, miten pieni lahja voi tuoda suuren ilon. Annoin vartijalleni Gibsonille valkoisen kauluspaidan ja pitkät housut. Hän oli ratketa ilosta. Mennessäni kohta tämän jälkeksi pihalle käymään, ”yllätin” Gibsonin poseeraamasta ”uusien” vaatteittensa kanssa. Kiel-

tämättä ne pukivat häntä. Kävimme pä ”koekävelemässäkin” ne pistäytymällä läheisellä kioskillä; askel oli vetävä ja vauhti sen mukainen.

Viideltä sunnuntaiaamuna olin kuin eri tyyppi ja taas työkykyinen. Tuomiosunnuntain aihe ja samalla Sudanin evankelis-luterilaisen kirkon vuosipäivä (ELCS 11 vuotta 23.11.) veivät ajatukseni saarnan valmistuksessa keskeisesti pohtimaan sitä perustaa, mikä kestää myös kovimmissa myrskyssä ja rajuilmassa eli silloin Herramme saapuu Tuomarina maan päälle. Kristus on meidän kalliomme ja pelastuksemme. ”*Ja muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.*”

Khartumiin on tullut ”talvi.” Mistä sen tietää? No siitä tietenkini, että ihmiset pukeutuvat lämpimästi. Eilen käveli musta afrikkalainen mies vierasmajan ohitse paksuun talviduffeliin pukeutuneena ja huppu tiukasti pään ympärille laitettuna, sillä olihan lämpötila laskenut yön aikana reilusti alle plus kolmenkymmenen asteen!

Tiistai 23. marraskuuta

Tänään siirryn lentokentälle myöhään illalla. Eilen pidin viimeisen tentin oppilailleni. Eilen illalla lauloimme Jamesin ja Gibsonin kanssa hengellisiä lauluja pihalla. James oli tehnyt minulle oman nimikkolaulunkin, jonka hän laului nauhurilleni. Ilmassa oli hyvästelyn haikeutta. Lähtöhäikeuttani helpotti kuitenkin tänä aamuna aito paikallinen suihkukokemus erilaisine vesiputkien äänineen yrittäessäni ruuvailulla suihkusta vettä. Lopulta sain tulemaan sellaisen vesinoron, että uskalsin panna shampoot päähän ja mennä ”suihkuun.” Ehkä olisi osuvampaa käyttää suihkun sijasta sanaa ”lirkku”. Mutta aikansa kun on ”lirkussakin” niin puhdasta tulee. Kiirettä ei pidä pitää. Tähän Sudan on minulle opettanutkin.

Tänään illalla on lähtöjuhlat pappilassa vanhan käytännön mukaisesti Khartumin pimeän, aivoimen taivaan alla, ja kuten on odotettavissa, moskeijan kovaäänisten rukouskutsujen säestämänä. Neljäs lähetysmatkani Sudaniin on päättymässä. ”*Kiitos olkoon Jumalalle, Karitsalle, olen armoliitossa.*”

TEKSTI: PEKKA HUHTINEN
Lähetysaarnaja

Ilmoitusasiat

Kirjautuus!

Uskonpuhdistajan hengellisen testamentin toinen osa professori Heikki Koskenniemen kääntämänä.

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selity 8-17. Sid. 444 s. Hinta 49 EUR.

Saatavana myös:
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7. Sid. 431s. Hinta 49 EUR

Tilaa molemmat osat 80 EUR!

Hinnat sisältävät postimaksun.

Tilaukset toimituksesta!

Suomen Luther-säätiön messuja kevätkausi 2005

HELSINKI

Annankatu 7 joka sunnuntai klo 11.

IMATRA

sunnuntaina klo 15.00 Teppanalan rukoushuoneella
9.1. , 13.2. , 13.3. , 10.4. 8.5 , 12.6

KUOPIO

sunnuntaisin klo 14.00 Metodistikirkossa Puusepänkatu 7
9.1. 30.1. 13.2. 27.2. 13.3. 3.4. 17.4. 1.5. 15.5.

LAHTI

sunnuntaisin klo 10.00 Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B
16.1. 22.1. 6.2. 20.2. 13.3. 27.3. 3.4. 17.4. 1.5. 15.5. 29.5. 12.6.

PORI

sunnuntaina klo 17.00 Väinölän kirkossa
2.1. 6.2. 6.3. 3.4. 8.5.

TAMPERE

sunnuntaisin klo 17.00 Metodistikirkossa Lapintie 4
9.1. 23.1. 6.2. 20.2. 6.3. 20.3. 3.4 17.4. 1.5. 15.5. 29.5. 12.6.

**Kysy toiminnasta
Rengossa, Anjalankoskella...!**

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja

Juhana Pohjola

juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Sakari Korpinen

sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto

pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Eräs pieni pyhiinvaelluskertomus

Rengon kirkollinen historia on ikivanha. Hämeen härkätien kulkijoina oli myös Hattulan kirkolta lähteneitä pyhiinvaeltajia, jotka kulkivat Rengon halki ja suuntasivat matkansa aina Espanjaan asti, apostoli Jaakobin haudalle. Historia kertoo, miten kulkijat saattoivat viettää jumalanpalveluksia monenlaisissa paikoissa, avoimen taivaan allakin. Vanha Ylimmäisen koulu sijaitsee hiukan härkätien tuntumasta kauempana, mutta sielläkin vietetään tänään jumalanpalveluksia.

Jumalan sanan äärelle

Rengon Ylimmäisen vanhan koulun nimenä on nykyään Rauhala. Sen toimielias emäntä Rauha Heino on tehnyt elämäntyönsä sairaanhoitajana ja harrastanut Bernin koirien kasvatusta. Ostamansa koulu on ollut mainio paikka Kennel-toimintaan. Nyt koiratarhassa on tapahtunut melkoinen muutos. Kyllä Rauhalassa edelleen heiluttelee häntäänsä iloisesti komeita bernhardilaisia, mutta Rauhalan yläkerta, koulun entinen juhlasali on erotettu jumalanpalveluskäyttöön, kotikirkoksi. Siellä pidetään seuroja ja toisinaan messuja.

– Kun tämä oli kansakoulu, täällä pidettiin usein maakirkkoja, kertoo eräs kyläläinen.

Valmistaudun tuomiosunnuntain ehtoollisjumalanpalveluksen viettoon tämän kotikirkon sakaristossa. Laitan alban ja stolan päälleni. Pidämme alkukurukouksen. Rauha sytyttää alttarille kynttilät, Mirva aloittaa alkuvirren. Ehtoollisjumalanpalvelus ei ole mikään erikoinen, päivittäin vaatimaton, mutta sangen suuri, sillä Herra Jeesus on läsnä siellä, missä hän on luvannut olla!

– Jumalanpalvelusyhteisö syntyi eräiden renkolaisten toimesta. Aluksi koostettiin pelkästään seuratilaisuuksiin. Näimme tärkeäksi aloittaa myös säännölliset ehtoollisjumalanpalvelukset, Rauha Heino kertoo:

Hengellinen koti

Etelä-Hämeen jumalanpalvelusyhteisön isäntänä toimii matemaattisten aineiden opettaja Eero Jalonen. Koko perhe osallistuu Kotikirkon elämään: äidinkielen opettaja Päivi sekä lapset Ulla (9 v.), Olli (7 v.), Jussi (4 v.) ja Janne (1 v.):

– Opiskelija-aikana Turussa saimme kumpikin tahoillamme kasvaa raamattupiirissä, jossa syntyi luottamus Jumalan sanaan. Muutimme Hämeenlinnasta Renkoon neljä vuotta sitten. Olemme olleet Etelä-Hämeen jumalanpalvelusyhteisössä perustamisesta asti. On ihana löytää hengellinen koti!

Jalokset pitävät kotonaan pyhäkoulua omille ja naapurien lapsille. Pian on edessä pyhäkoulun joulujuhlat. Heillä ei ole mitään erityisiä kikkoja ja konsteja tässä työssä:

– Opetamme, että Raamattu on Jumalan sanaa ja siksi kokonaan totta ja että kun on Jeesuksen oma, ei tarvitse pelätä mitään eikä ketään.

Opetus on tuottanut hedelmää. Eero kertoo:

– Jussi (4 v.) selitti leikkikaverilleen, että Jeesus voittaa kaikki, sotilaatkin!

Kirkkokahvit on juotu. Hyvästellään. Pyhiinvaellus jatkuu: ”Riennä riemuin eespäin vain, tietä Jumalasi.”

TEKSTI: S.K.

